

Cinema espiritual: «Pàtria»

El crític de cinema espiritual, Mn. Peio Sánchez, analitza l'adaptació televisiva de la novel·la de Fernando Aramburu

01 octubre, 2020 - ESGLÉSIA DE BARCELONA

La sèrie de televisió més important de l'any, estrenada a Espanya . Així de neixen alguns crítics de cinema l'adaptació televisiva de la novel·la de Fernando Aramburu: Pàtria . El crític de cinema espiritual, Mn. Peio Sánchez, tracta aquesta setmana aquest relat necessari sobre el conflicte basc a partir de dos moments crucials el moment més fort de la violència d'ETA i la declaració de la pau.

La minisèrie, estrenada recentment a la televisió i a les plataformes digitals, es construeix a partir de vuit episodis. La història comprèn 30 anys de la confrontació basca i estudia

l'impacte del mateix sobre la societat basca.

Sinopsis

Dues famílies d'una població basca, enfocades des de la perspectiva de dues mares mostren l'impacte d'ETA, que va dividir la societat. La relació de les famílies es veu representada des de la perspectiva de les dues mares. D'una banda, Bittori, mare d'un home assassinat, i de l'altra, Mirren, mare d'un jove terrorista.

Tot i que un dia les dues dones van ser inseparables, s'enemisten quan passen a representar les dues cares de la moneda. Així, la relació canvia per sempre després que Txato, el marit de Bittori i empresari basc, sigui assassinat a la porta de casa seva. A partir d'aquest dia, la vida de Bittori i els seus fills dona un gir de 360°. Bittori trenca la relació amb Mirren, el fill de la qual és militant de la banda terrorista.

Les dues famílies, cada una amb el seu dol, s'enfronta a les contradiccions morals alhora que les seves vides segueixen amb circumstàncies que determinen el seu futur.

Un relat per fer memòria

El crític de cinema espiritual desmenteix la famosa dita que el temps tot ho cura, subratllant que cal fer memòria de la història i, en aquest cas, explicar què va suposar el conflicte d'ETA. Apunta la delimitació de la sèrie amb la novel·la, un relat necessari però, tal com assegura, caldrà més relats per aprofundir en tot allò que va suposar aquell període de la història.

Tal com destaca el crític, es presenta una societat que la violència va dividir en dos blocs representants a través de nou personatges i, especialment, en les dues mares. En aquest context, es desplega una història fosca on la transformació dels personatges és dèbil, de manera que l'esperança brilla poc, explica Mn. Sánchez. Amb tot, -continua el crític- el relat de la realitat és profund i commou. Mostra una societat que es guarda els sentiments i que es destrueix pel dolor i el silenci.

No perdre el caràcter profètic de l'Església

Quant a la visió de la fe, el crític fa una especial menció, destacant com l'autor de la novel·la la fa passar totalment desapercebuda. De fet, tal com exposa Mn. Peio Sánchez, per al personatge de Miren, més que un camí alliberador i de perdó, la fe apareix com una excusa tapaforats del drama. D'altra banda, la representació del personatge del sacerdot, anomenat Serapio, apareix com un pastor que consent i abandona les víctimes. En aquest sentit, Mn. Sánchez exposa que no representa la totalitat de l'Església basca però sí pot servir de reex i penitència, per reconèixer allò que un pastor de l'Església no ha de ser. No ha de perdre el caràcter de profecia de l'Evangelí, tot i el seu posicionament polític, afegeix.